

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14Co/89/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6720204759
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 01. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Šalamún
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2026:6720204759.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Šalamúna a sudcov JUDr. Anny Snopčokovej a JUDr. Evy Dzúrikovej v právnej veci žalobcu: žalobcu A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XXXX/XX, XXX XX D., proti žalovanému Slovenská republika – v mene ktorej koná Sociálna poisťovňa, so sídlom ul. 29. augusta č. 8 a 10, Bratislava, IČO: 30 807 484, o náhradu škody a náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím a nesprávnym úradným postupom pri výkone verejnej moci, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Zvolen č. k. 15C/43/2020 – 356 zo dňa 28. apríla 2025, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Zvolen č. k. 15C/43/2020 – 356 zo dňa 28. apríla 2025 p o t
v r d z u j e.

II. Žalobca je p o v i n n ý zaplatiť žalovanému náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % v lehote troch dní odo dňa právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie, ktorým rozhodne o ich výške.

o d ô v o d n e n i e :

1. Odvolaním napadnutým rozsudkom Okresný súd Zvolen (ďalej aj len „súd prvej inštancie“) rozhodol tak, že žalobu zamietol (výrok I.) a žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100% (výrok II.).

1.1 V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že žalobou podanou dňa 01.10.2013 sa žalobca domáhal zaplata sumy 140.000,00 € ako náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím, ďalej žiadal zaviazat žalovaného na povinnosť nahradit žalobcovi škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím a nesprávnym úradným postupom za nevyplatenú časť starobného dôchodku od 07.06.2005 do 07.09.2013 v sume 41.492,44 € a za každý ďalší mesiac rozdiel medzi správne určenou sumou starobného dôchodku a sumou skutočne vyplatenou až do dňa zaplata, vrátane príslušného úroku z omeškania od 07.08.2006 do dňa zaplata, zaplata sumy 150,00 € a sumy 163,18 €, ako aj zaplata trov konania.

1.2 Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní rozhodol čiastočným rozsudkom sp.zn. 13C/197/2013 zo dňa 23.07.2020 tak, že v I. výroku zaviazal žalovaného na povinnosť zaplatit žalobcovi sumu vo výške 3.892 € z titulu nemajetkovej ujmy v peniazoch v lehote do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. V II. výroku rozhodol tak, že žalovaný je povinný zaplatit žalobcovi sumu vo výške 132,78 € z titulu náhrady nákladov v lehote do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. V III. výroku žalobu v prevyšujúcej časti zamietol. Vo IV. výroku zvýšnú časť nároku ohľadne uloženia povinnosti žalovanému nahradit žalobcovi škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím a nesprávnym úradným postupom za nevyplatenú časť starobného dôchodku od 07.06.2005 do 07.09.2013 v sume 41.492,44 € a za každý ďalší mesiac rozdiel medzi správne určenou sumou starobného dôchodku a sumou skutočne vyplatenou až do dňa zaplata vrátane príslušného úroku z omeškania od 07.08.2006 do dňa zaplata vylúčil na samostatné konanie, v ktorom rozhodne aj o trovách konania. Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom

sp.zn. 17Co/85/2020-409 zo dňa 15.12.2021, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 10.01.2022 rozsudok okresného súdu v I. výroku a II. výroku zmenil tak, že žalobu v tejto časti zamietol. Rozsudok okresného súdu v III. výroku potvrdil a o náhrade trov rozhodol tak, že žalobca je povinný zaplatiť žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100%.

1.3 Súd prvej inštancie rozsudkom sp.zn. 15C/43/2020 zo dňa 25.08.2022 zamietol žalobu žalobcu a žalobcovi uložil povinnosť nahradiť žalovanému trovy konania v rozsahu 100 % do 3 dní od právoplatnosti uznesenia súdu I. inštancie o výške náhrady trov konania, pričom žalobu zamietol ako nedôvodnú, a to vzhľadom na to, že nebol daný základ nároku na náhradu škody, nebolo potrebné sa vyjadrovať k samotnej výške nároku, ktorý si žalobca uplatňoval. Na základe vykonaného dokazovania, keďže žalobca v konaní nepreukázal existenciu základných zákonných predpokladov vzniku nároku na náhradu škody, a to existenciu nezákonného rozhodnutia, existenciu nesprávneho úradného postupu, existenciu prekročenia právomoci Sociálnej poisťovne, súdu neostalo nič iné, len žalobu žalobcu zamietnuť. Na základe podaného odvolania žalobcu Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením sp.zn. 13Co/108/2022 zo dňa 30.07.2024 predmetný rozsudok zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

1.4 Súd prvej inštancie na pojednávaní konanom dňa 28.11.2024 zmenu žaloby podľa návrhu žalobcu pripustil v znení navrhnutom žalobcom na pojednávaní.

1.5 V ďalšom obsahu napadnutého rozsudku súd prvej inštancie uviedol priebeh konania, podrobnú argumentáciu strán sporu, vykonané dokazovanie a závery z neho vyplývajúce, zistený skutkový stav a na vec aplikoval ustanovenia Čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „Ústava“); 27b ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z.z.“) v platnom znení; § 3 ods. 1, § 4 ods. 1 písm. h/, § 6 ods. 1 až 4, § 9 ods. 1 a 2, § 15 ods. 1 a 2, § 16 ods. 1, § 17 ods. 1 a 2 zákona č. 514/2003 Z.z. účinného ku dňu 31.12.2008; 120 ods. 1 a 2 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 461/2003 Z.z.“).

1.6 Súd prvej inštancie sa po vykonanom dokazovaní, pri právnom posúdení veci v zmysle § 391 ods. 2 CSP riadil právnym názorom odvolacieho súdu, uvedeným v uznesení Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 13Co/108/2022 zo dňa 30.07.2024. Vzhľadom na vyššie citované rozhodnutie považoval za preukázané v zmysle záverov odvolacieho súdu, že žiadosť o predbežné prerokovanie podaná žalobcom sa týka iba obdobia od 26.07.2006 do 15.11.2011 a predmetom tohto súdneho konania sú preto iba tie nároky, ktoré vznikli v tomto období, a boli predmetom predbežného prerokovania, nárok na náhradu škody nemôže byť žalobcom v rámci súdneho konania rozširovaný o ďalšiu škodu nad rámec nároku, ktorý bol predbežne prerokovaný. Nepodanie odvolania proti rozhodnutiam žalovanej zo dňa 23.08.2007, 23.11.2007 a 25.01.2008 nie je možné hodnotiť ako prípady osobitného zreteľa (v zmysle zákonného ustanovenia § 6 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z.). Žalovaná v konaní o starobnom dôchodku nepostupovala voči žalobcovi diskriminačne. Krátením výšky starobného dôchodku žalovaná neprekročila svoju právomoc (§ 6 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z.). Žalovaná sa v konaní o starobnom dôchodku žalobcu nedopustila nesprávneho úradného postupu (§ 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z.).

1.7 Súd prvej inštancie posudzoval právoplatnosť rozhodnutí žalovanej zo dňa 23.08.2007, 23.11.2007 a 25.01.2008, pričom uviedol, že právoplatnosť rozhodnutí žalovanej upravovalo v rozhodujúcom období ustanovenie § 213 zákona 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení tak, že doručené rozhodnutie, proti ktorému sa nemožno odvolať alebo proti ktorému nemožno podať opravný prostriedok, podľa § 219 je právoplatné. Súd k tomu uviedol, že nakoľko všetky rozhodnutia žalovanej, t.j. aj rozhodnutia zo dňa 23.08.2007, 23.11.2007 a 25.01.2008 boli podľa právneho názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uvedeného v uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č.k. 9So/44/2008 vydané v neprávoplatne skončenom správnom konaní o tej istej žiadosti o starobný dôchodok, nie je možné dospieť k záveru, že niektoré z rozhodnutí žalovanej nadobudli právoplatnosť a až následne boli krajským súdom zrušené, pričom navyše súd prvej inštancie poukázal na platné znenie § 250I a nasl. Občianskeho súdneho poriadku, podľa ktorého mohol súd rozhodovať iba o opravných prostriedkoch proti neprávoplatným rozhodnutiam. Súd prvej inštancie tak dospel k záveru, že v súlade s právnym názorom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky nie je možné rozhodnutia žalovanej zo dňa 23.08.2007, 23.11.2007 a 25.01.2008 považovať za právoplatné v čase ich zrušenia krajským súdom.

1.8 Súd prvej inštancie v zmysle záverov vyššie uvedeného uznesenia krajského súdu sa zaoberal ďalej aj vykonateľnosťou rozhodnutí žalovanej zo dňa 23.08.2007, 23.11.2007 a 25.01.2008 bez ohľadu na ich právoplatnosť, pričom dospel k záveru, že vykonateľnosť rozhodnutí Sociálnej poisťovne podľa § 213 ods. 2 zákona č. 461/2003 Z.z. je upravená tak, že rozhodnutie je vykonateľné, len čo uplynie lehota na plnenie. Ak v rozhodnutí nie je uložená povinnosť na plnenie, rozhodnutie je vykonateľné, len čo nadobudne právoplatnosť. Právna teória, aj prax priznáva aj rozhodnutiu, ktoré

ešte formálne nenadobudlo právoplatnosť, spôsobilosť vyvolať ním pravidelné právne účinky. Vo vzťahu k rozhodnutiam Sociálnej poisťovne o zamietnutí žiadosti žalobcu na priznanie starobného dôchodku podľa názoru súdu prvej inštancie neprichádza do úvahy nadobudnutie vykonateľnosti rozhodnutia pred jeho právoplatnosťou, ako to vyplýva z výslovnej úpravy v § 213 ods. 2 zákona č. 461/2003 Z.z. v znení účinnom do 31.12.2012. Súd na základe týchto úvah uzatvára, že nárok na náhradu škody v dôsledku nezákonného rozhodnutia v zmysle § 6 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. žalobcovi nevznikol z dôvodu, že rozhodnutia Sociálnej poisťovne neboli vykonateľné bez ohľadu na právoplatnosť.

1.9 Súd prvej inštancie na základe vyššie uvedeného s poukazom na závery odvolacieho súdu dospel k záveru, že nárok žalobcu po pripustení jeho zmeny nie je dôvodný, a preto ho v celom rozsahu zamietol z vyššie uvádzaných dôvodov.

1.10 Na záver uviedol, že nárok na náhradu škody môže súd priznať iba vtedy, ak okrem zistenia existencie nezákonného rozhodnutia zrušeného príslušným orgánom žalobca preukáže aj splnenie ďalších dvoch kumulatívnych podmienok, a to vznik škody v príčinnej súvislosti s predmetným nezákonným rozhodnutím. Žalobca škodu v tomto konaní vyčíslil vo výške nedoplatku na jeho starobnom dôchodku, ktorý mu mal byť od 07.06.2005 vyplácaný v nižšej výške, než na akú má mať zákonný nárok. K tomu súd prvej inštancie uviedol, že o výške sumy starobného dôchodku žalobcu je v súčasnosti už právoplatne rozhodnuté právoplatným rozhodnutím žalovanej zo dňa 25.05.2018, pričom žalovaná žalobcovi už vyplatila starobný dôchodok od 07.06.2005 v takej výške, na akú mu vznikol zákonný nárok. Tvrdenie žalobcu, že Sociálna poisťovňa krátením sumy jeho starobného dôchodku nezákonne zasiahla do jeho práv, v dôsledku čoho mu bol vyplácaný starobný dôchodok v nižšej výške, než na aký mal mať nárok, už bol opakovane vyvrátený príslušnými správnymi súdmi, pričom s existenciou právomoci žalovanej na krátenie starobného dôchodku žalobcu sa stotožnil aj odvolací súd tak, ako je to vyššie uvedené v odôvodnení svojho uznesenia.

1.11 Na základe uvedeného súd prvej inštancie dospel k záveru, že okrem nepreukázania vyššie uvedených podmienok žalobcovi nevznikla ním požadovaná škoda vo výške nedoplatku na jeho starobnom dôchodku, a žalobcovi bol starobný dôchodok vyplatený v plnej výške v súlade s právoplatnými rozhodnutiami žalovanej. Splnená tak nie je jedna z kumulatívnych vyžadovaných podmienok vzniku nároku na náhradu škody a to existencia škody, ktorú žalobca určil vo výške nedoplatku na starobnom dôchodku, ktorého existencia sa dokazovaním nepreukázala, a preto súdu prvej inštancie neostávalo nič iné, ako aj z tohto dôvodu žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietnuť.

1.12 Čo sa týka obrany žalobcu, že predmetné rozhodnutia Sociálnej poisťovne sú neplatné právne úkony, súd prvej inštancie poukázal na zákonné znenie § 211 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení, ako aj na preskúmvaciu činnosť správnych súdov v predmetnom správnom konaní, pričom ani jeden súd nekonštatoval, že by predmetné rozhodnutia boli nulitné a neplatné. Z týchto dôvodov súd na obranu žalobcu v tomto smere nemohol prihliadať.

1.13 O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa pomeru úspechu strán v spore v zmysle § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP tak, že v spore neúspešný žalobca je povinný zaplatiť v spore úspešne žalovanej náhradu trov konania v rozsahu 100%, pričom o výške náhrady trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca v celom rozsahu a z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP. Navrhoval, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil, priznal mu náhradu majetkovej škody vrátane úrokov z omeškania v žalobe uplatnenom rozsahu a v zmysle poslednej pripustenej zmeny žaloby a priznal mu náhradu trov konania.

2.1 Námietku, v ktorej namietal, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, odôvodnil tým, že:

- Zo strany súdu prvej inštancie, ako aj odvolacieho súdu došlo k nesprávnemu zisteniu skutkového stavu, keď skonštatovali, že predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody sa týkalo iba rozhodnutí žalovanej o starobnom dôchodku, ktoré boli vydané pred dňom 15.11.2011. Tvrdil, že pri svojej žiadosti o predbežné prerokovanie postupoval v súlade s § 15 ods. 1 a § 16 ods. 1 a 4 zákona č. 514/2003 Z.z. a v uvedenej žiadosti nie je uvedené, ani z nej nevyplýva, že sa týka len obdobia do 15.11.2011. Z podanej žaloby podľa neho vyplýva, že si nárok na náhradu škody uplatnil v menšom rozsahu.

- Zopakoval svoju argumentáciu, že Sociálna poisťovňa mu siedmimi rozhodnutiami vydanými do 13.12.2010 nepriznala nárok, čím zmarila jeho ústavou zaručené základné právo na primerané hmotné zabezpečenie v starobe, na starobný dôchodok a jeho výplatu. Tvrdil, že Sociálna poisťovňa mu na základe rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 9So/116/2009 starobný dôchodok rozhodnutím zo dňa 13.12.2010 priznala len formálne, keďže jeho sumu mu bez opory v zákone krátila

len s poukazom na čl. 33 ods. 2 Dohovoru o invalidných, starobných a pozostalostných dávkach č. 416/1991 Zb. (ďalej len „Dohovor“). Sociálna poisťovňa v rozhodnutí nesprávne a v rozpore so zákonom stanovenú sumu starobného dôchodku krátila, a stále kráti prekročením právomoci, keď si atrahovala pôsobnosť NR SR, ktorej ako jedinému ústavodarnému a zákonodarnému orgánu štátu vyplývala možnosť vo vnútroštátnom zákonodarstve ustanoviť podmienky a rozsah krátenia dávky Sociálneho zabezpečenia. Tvrdil, že Dohovor v zmysle čl. 33 ods. 2 v spojení s čl. 2 ods. 1 písm. c/ nie je pre žiadny štát záväzný.

- Tvrdil, že tým mu bola spôsobená škoda v príčinnej súvislosti s konaním Sociálnej poisťovne. Škoda, ako predpoklad vzniku zodpovednosti štátu za nezákonné rozhodnutie a nesprávny úradný postup mu skutočne vznikla a je daná, a to ako následok z príčiny nekonania sociálnej poisťovne na základe ústavy, v jej medziach a podmienok a rozsahu ustanovenom zákonom, jej nezákonnými rozhodnutiami a nesprávnym úradným postupom, ako orgánu verejnej moci, za ktorú v medziach zákona zodpovedá štát. Namietal, že pri zisťovaní príčinnej súvislosti bolo povinnosťou súdu skúmať, ktorá príčina škodu vyvolala. Pritom nebolo rozhodujúce časové hľadisko (vykonateľnosť rozhodnutia norila § 213 ods. 2 druhá veta zákona č. 461/2003 Z. z), ale vecná súvislosť príčiny (nesplnenie povinnosti vyplývajúcej sociálnej poisťovni z Ústavy, Dohovoru a príslušných ustanovení zákona č. 461/2003 Z. z. priznať mu starobný dôchodok a jeho výplatu v lehote do 60 dní od podania žiadosti o jeho priznanie), a škody ako následku z nepriznania mu starobného dôchodku a jeho výplaty a následne jeho krátením bez opory v zákone.

- Namietal, že tvrdenie odvolacieho súdu, že si v konaní o žalobe nezákonne rozšíril svoj nárok náhrady škody aj na neskoršie obdobie, tým že požadoval náhradu majetkovej škody až do priznania správnej sumy starobného dôchodku, nemá oporu v platnej a účinnej právnej úprave. Poukázal na to, že všetky podmienky na priznanie dôchodkovej dávky tu od 07.06.2005 splnil podaním žiadosti zo dňa 20.06.2006. Sociálna poisťovňa mu správne stanovenú sumu starobného dôchodku (13.004,00 Sk ku dňu 07.06.2005) bez opory v zákone č. 461/2003 Z. z. krátila na sumu 5.158,00 Sk nielen nesprávnym úradným postupom v zmysle § 9 ods. 1 zákona č 514/2003 Z. z. porušením povinnosti vydať rozhodnutie o priznaní starobného dôchodku v zákonom ustanovenej lehote, ale aj diskrimináciou, zbytočnými prietahmi v konaní a iným nezákonným zásahom do jeho práv vydaním rozhodnutí z 23.08.2007, 23.11.2007 a 25.01.2008 bez opory v zákone, ale aj vykonateľnými rozhodnutiami o nepriznaní mu nároku na starobný dôchodok, ako aj rozhodnutiami, ktorými prekročila svoju právomoc nezákonnou aplikáciou čl. 33 ods. 2 Dohovoru. Preto má legitímne právo domáhať sa z tohto titulu náhrady škody do času, pokiaľ mu nebude priznaný starobný dôchodok ku dňu 07.06.2005 v sume 13.004,00 Sk, a to na základe zjavného zneužitia práva pri rozhodovaní o jeho nároku na starobný dôchodok Sociálnou poisťovňou, správnymi súdmi a rozsudkami súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu

- Zo strany Sociálnej poisťovne sa podľa neho evidentne jedná o majetok, ktorý nezákonne nadobudla a stále nadobúda od 07.06.2005 v rozpore s právnym poriadkom. Tvrdil, že nemôže byť k tomu nútený ani na základe rozsudkov správnych súdov a Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 26Sa/2/2019, Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 9So/57/2016 a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 9Sk/27/2020, lebo súdom pri preskúmvaní zákonnosti správnych orgánov neprináleží meniť alebo dopĺňať Dohovor, ústavu alebo zákony. Správne súdy v jeho veci v skutočnosti preskúmvali rozhodnutia Sociálnej poisťovne počnúc jej rozhodnutím z 12.12.2012 so svojimi vlastnými rozhodnutiami (R 55/2011) a nie ich súlad s hmotným právom, a preto evidentne ide porušenie čl. 142 ods. 1 veta za bodkočiarkou Ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1, porušenie čl. 17 Dohovoru o ľudských právach a základných slobodách (Zákaz zneužitia práva), neposkytnutie súdnej ochrany v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy, o nekonanie v medziach čl. 2 ods. 2 Ústavy, a teda ide o nezákonnosť.

- Najvyšší súd Slovenskej republiky, ani Najvyšší správny súd Slovenskej republiky aj keď sa jedná o najvyššie súdne autority, podľa jeho právneho názoru v danej veci konali spôsobom ultra vires odporujúcim Ústave a zákonu a prekročili svoju právomoc, keď si atrahovali kompetencie Ústavného súdu Slovenskej republiky. Preto súd prvej inštancie, a tiež aj Krajský súd v Banskej Bystrici nemôžu na základe vykonaných dôkazov dospieť k skutkovým zisteniam, že z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 9So/57/2016 a rozsudku Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 9Sk/27/2020 vyplýva oprávnenie Sociálnej poisťovne krátiť mu sumu starobného dôchodku, podľa postupu a v rozsahu, ako to v rozsudkoch stanovili správne súdy. Z uvedeného dôvodu vyjadrenie súdu prvej inštancie v bode 46. napadnutého rozsudku, kde uviedol, že krátením výšky starobného dôchodku žalovaná neprekročila svoju právomoc, a že žalovaná v konaní o starobnom dôchodku nepostupovala voči žalobcovi diskriminačne, nemá oporu v zistenom skutkovom stave.

- Zdôraznil, že v odôvodnení napadnutého rozsudku absentuje jeho vyjadrenie o diskriminačnom konaní Sociálnej poisťovne, ktorá nerovnaké prípady posudzovala rovnako, o prednesení na súdnych pojednávaniach konaných dňa 28.11.2024 a 28.04.2025 a jeho posúdenie súdom.

- Súd prvej inštancie nesprávne zistil skutkový stav, pokiaľ ide o rozhodnutia Sociálnej poisťovne zo dňa 23.08.2007, 23.11.2007 a 25.01.2008, keď uviedol, že boli zrušené len z dôvodu ich vydania v neprávoplatne skončenom preskúmvacom konaní. Skutočným dôvodom ich zrušenia bolo, že zo žiadneho ustanovenia zákona č. 461/2003 Z. z. nevyplýva pre Sociálnu poisťovňu oprávnenie na rušenie svojich, opravným prostriedkom napadnutých rozhodnutí, pokiaľ nevyhovie odvolaniu v celom rozsahu. Sociálnej poisťovni bolo nepochybne známe, že svojimi rozhodnutiami nemieni vyhovieť jeho opravnému prostriedku v celom rozsahu, a preto ich vydanie odporuje zákonu. Ak ich napriek tomu vydala, evidentne tým sledovala iný cieľ, ktorým boli buď neoprávnené prietahy v konaní alebo zmarenie jeho ústavou zaručeného práva byť primerane hmotne zabezpečený v starobe, diskriminácia alebo iný nezákonný zásah do jeho práv, čo sú dôvody uvedené v § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. ako nesprávny úradný postup. Preto, že vedel o tomto sofistickom nezákonnom postupe Sociálnej poisťovne, rozhodol sa nepodať proti nim odvolanie, aby z formálneho hľadiska nadobudli právoplatnosť, s tým že v ďalšom konaní musia byť súdom pre nezákonnosť zrušené. Druhé rozhodnutie Sociálnej poisťovne zo dňa 25.01.2008, proti ktorému tiež nepodal odvolanie, a tým nadobudlo formálnu právoplatnosť a vykonateľnosť, spolu s rozhodnutím zo dňa 10.02.2009, proti ktorému odvolanie podal, boli rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 21 Sd/153/2007- 59 zo dňa 08.04.2009 potvrdené, ale boli rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 9So/116/2009 zo dňa 30.06.2010 pre nezákonnosť zrušené. Z uvedeného dôvodu ide zo strany súdu prvej inštancie o nesprávne zistenie skutkového stavu, keď ani jedno z rozhodnutí Sociálnej poisťovne z 23.08.2007, 23.11.2007 a z 25.01.2008 (2x) nepovažoval za právoplatné, ani vykonateľné a neposúdil ich vydanie ani ako nesprávny úradný postup.

- Namietol, že v pripojenom administratívnom spise Sociálnej poisťovne s výnimkou „rozhodnutia generálneho riaditeľa Sociálnej poisťovne“ z 16.11.2018 ani na jednom rozhodnutí nebol otláčok úradnej pečiatky Sociálnej poisťovne, na všetkých boli len fotokópie podpisu oprávnenej osoby, čím nebola splnená výslovné zákonom ustanovená povinnosť vyplývajúca z § 209 ods. 6 druhá veta zákona č. 461/2003 Z. z. Z uvedeného dôvodu ani jedno rozhodnutie Sociálnej poisťovne nenadobudlo právnu silu úradného rozhodnutia, keďže neobsahuje zákonom ustanovené náležitosti. Originály rozhodnutí Sociálnej poisťovne, ktoré žiadal predložiť, neboli zástupcom žalovanej strany predložené, a ani sa v administratívnom spise nenachádzali. Súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku len poukázal na znenie § 211 zákona č. 461/2003 Z. z., ako aj na preskúmvaciu činnosť správnych súdov v predmetnom konaní, pričom ani jeden súd nekonštatoval, že by predmetné rozhodnutia boli nulité a neplatné. Z týchto dôvodov súd na obranu žalobcu v tomto smere nemohol prihliadať. Namietol, že súd prvej inštancie, ani odvolací, nie sú nekonštatovaním správnych súdov o nulite a neplatnosti viazané, ale na ich rozhodnutia len prihliadajú a vvsporiadávajú sa s ním v odôvodnení rozhodnutia, ak sa nejedná o rozhodnutia uvedené v § 193 CSP, čo vyplýva z § 194 CSP. V posudzovanom prípade sa jedná o jeho právo vlastníť majetok, k čomu poukázal na existujúcu judikatúru. Súd prvej inštancie uvedené dôkazy vôbec v rozsudku neuviedol, a teda neprihliadal na ne, čím dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam na posúdenie veci. V bode 53. napadnutého rozsudku len uviedol, že sa zameral len na argumenty, ktoré z hľadiska výsledku súdneho rozhodovania považoval za rozhodujúce, prečo ich však nepovažoval za rozhodujúce, nijak neodôvodnil. Žalovaným pritom nebolo vyvrátené jeho tvrdenie, že § 211 zákona č. 461/2003 Z. z. je v SP aplikovaný len pri vydávaní rozhodnutí keď dochádza k valorizácii sociálnych dávok, ale všetky rozhodnutia sociálnej poisťovne, ktoré mu boli doručené, boli napísané konkrétnym pracovníkom.

- Vo vzťahu k bodom 50. a 51. odôvodnenia napadnutého rozsudku, v ktorých súd prvej inštancie skonštatoval, že v súčasnosti už bolo právoplatne rozhodnuté právoplatným rozhodnutím žalovanej (správne má byť Sociálnej poisťovne) zo dňa 25.05.2018, pričom táto žalobcovi už vyplátila starobný dôchodok od 07.06.2005 v takej výške, na akú mu vznikol zákonný nárok, namietol, že súd prvej inštancie ani odvolací súd nezohľadnili, že Sociálna poisťovňa vykonala krátenie sumy starobného dôchodku nie na základe oprávnenia vyplývajúceho zo zákona, ale na základe právneho názoru správnych súdov, ktoré v preskúmvacom a odvolacom konaní o jeho žiadosti o priznanie a výplatu starobného dôchodku nepreskúmavali rozhodnutia Sociálnej poisťovne so zákonom de lege lata, ale s vlastným právnym názorom vyjadreným v R 55/2011 Zbierky stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, že Sociálna poisťovňa krátenie sumy starobného dôchodku je oprávnená vykonať aplikáciou čl. 33 ods. 2 Dohovoru. Zopakoval svoju argumentáciu, že Sociálnej poisťovni právo na krátenie dôchodkovej dávky z čl. 33 ods. 2 Dohovoru nevyplýva.

- Súd prvej inštancie sa stotožnil s vyjadrením právneho zástupcu žalovanej, že Sociálna poisťovňa mu už škodu v celom rozsahu nahradila, čo z dôkazov nezodpovedá zistenému skutkovému stavu a toto tvrdenie považoval za evidentné klamstvo. Výšku škody bol súd povinný zistiť a ustáliť sám, a rozhodnúť aj o úrokoch z omeškania, ako o sankcii z porušenia jeho práva na primerané hmotné zabezpečenie v starobe a právo vlastníť majetok, čo však nevykonal, čím porušil aj jeho právo na spravodlivé súdne konanie.

- Porušenie práva na spravodlivý proces vzhliadol v tom, že súd pripustil do konania organizačnú zložku Sociálnej poisťovne Sociálnu poisťovňu ústredie, ako nepríslušný subjekt, ktorý nemá pasívnu vecnú legitimáciu. Táto podávala odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie sp. zn. 130/197/2013 z 23.07.2020, vyjadrovala sa aj k podanému odvolaniu proti tomuto rozsudku, ako aj k uzneseniu odvolacieho súdu sp. zn. 13Co/108/20022 z 30.07.2024. Právnym zástupcom žalovanej bol na základe plnomocenstva E. A. F. G..

2.2 Námietku nesprávneho právneho posúdenia veci súdom prvej inštancie žalobca odôvodnil tým, že:

- Namietol, že súd prvej inštancie vec neposúdil podľa čl. 15, 17, 18 a 19 Dohovoru, § 109 ods. 1 a 2, § 113 ods. 1 a 2, § 116 ods. 2, § 210 ods. 2 zákona č. 461/2003 Z. z., čl. 12 ods. 1, čl. 13 ods. 1 a 2, čl. 39 ods. 1 a 3, čl. 46, čl. 72, čl. 85 písm. a/, čl. 142 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 Ústavy, § 39 a § 42 Občianskeho zákonníka, na nutnosť aplikácie ktorých upozorňoval a vec prejudiciálne sám neposúdil, keďže nie je viazaný rozhodnutím správnych súdov, sám neposúdil.

- Tvrdil, že v predbežnom prerokovaní nároku na náhradu škody a jeho doplnenia si uplatňoval aj nárok nezákonného krátenia sumy starobného dôchodku, vrátane úrokov z omeškania rozhodnutím Sociálnej poisťovne z 13.12.2010 aplikáciou čl. 33 ods. 2 Dohovoru, na čo Sociálne poisťovňa zo žiadneho zákona nemala kompetencie. Z jej konania evidentne vyplýva, že ide o úmyselné konanie na spôsobenie mu majetkovej škody nezákonnými vykonateľnými rozhodnutiami a prekročením právomoci, ako aj nesprávnym úradným postupom. Tvrdil, že na základe nezákonných rozhodnutí vydaných Sociálnou poisťovňou mu majetková škoda v sume 7.846,00 Sk mesačne ku dňu 07.06.2005 skutočne vznikla a stále vzniká, spolu s úrokmi z omeškania. Ani po formálnom priznaní mu starobného dôchodku a jeho výplaty rozhodnutím Sociálnej poisťovne z 13.12.2010 a nasledujúcich jej všetkých rozhodnutí, ktoré boli pre nezákonnosť zrušené, ako aj rozhodnutím z 25.05.2018, ktoré bolo správnymi súdmi potvrdené ako zákonné, ale nie na základe jeho preskúmania zákonnosti so zákonom, ale konaním správnych súdov ultra vires ponížením čl. 144 ods.2 Ústavy mu škoda stále vzniká, keďže mu suma starobného dôchodku nebola priznaná vo výške a postupom ustanovenom v platnom a účinnom hmotnom práve v sume 13.004,00 Sk, ale len 5.158,00 Sk. Vyjadril presvedčenie, že právo na jej uhradenie mu preto stále trvá a zanikne až uhradením škody.

- Namietol, že neexistuje podmienka, v zmysle ktorej rozsah požadovanej náhrady škody na základe vopred prerokovanej žiadosti môže byť len v rozsahu prerokovanej žiadosti a nemôže byť aj nad rámec, ktorý bol prerokovaný.

- Tvrdil, že súd prvej inštancie napriek jeho žiadosti, aby aplikoval príslušné ustanovenia všeobecnej úpravy ustanovení Občianskeho zákonníka (čo do definície pojmu a rozsahu škody a príčinnej súvislosti), na túto jeho žiadosť v napadnutom rozsudku nedal žiadnu odpoveď.

- Postup Sociálnej poisťovne pri vydávaní rozhodnutí zo dňa 23.08.2007, 23.11.2007 a 25.01.2008 súd prvej inštancie neposúdil ani ako nesprávny úradný postup podľa § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., pričom podľa postupu v konaní boli podľa neho splnené zákonné dôvody posúdiť tento pre zjavnú nezákonnosť, pre nedôvodné prietahy v konaní od 23.08.2007 do 30.06.2010, ako aj iný nezákonný zásah do jeho práva podľa čl. 39 ods. 1 Ústavy, alebo aj prekročenie právomoci podľa § 6 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z., keď Sociálna poisťovňa si konaním ultra vires prisvojila kompetencie súdu na preskúmanie a rušenie svojich rozhodnutí, ale jeho odvolaniu nevyhovela v celom rozsahu ani jedným uvedeným rozhodnutím. Súd prvej inštancie v bode 46. napadnutého rozsudku bez právneho posúdenia iba uviedol, že žalovaná (správne má byť Sociálna poisťovňa) sa v konaní o starobnom dôchodku žalobcu nedopustila nesprávneho úradného postupu.

- Vo vzťahu k rozhodnutiam Sociálnej poisťovne o zamietnutí žiadosti žalobcu o priznanie starobného dôchodku podľa názoru súdu neprichádza do úvahy nadobudnutie vykonateľnosti uvedených rozhodnutí pred ich právoplatnosťou, ako to má vyplývať z výslovnej úpravy v § 213 ods. 2 zákona č. 461/2003 Z. z. v znení účinnom do 31.12.2012. Súd prvej inštancie tak na základe týchto úvah došiel k záveru, že nárok na náhradu škody v dôsledku nezákonného rozhodnutia v zmysle § 6 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. mu ako žalobcovi nevznikol z dôvodu, že uvedené rozhodnutia neboli vykonateľné bez ohľadu na právoplatnosť. Zároveň však to, že proti týmto rozhodnutiam nepodal odvolanie, nie je podľa právneho názoru súdu prvej inštancie možné hodnotiť ako prípady osobitného zreteľa v zmysle zákonného ustanovenia § 6 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. Uvedené právne posúdenie s poukazom

na vyššie uvedené ďalšie právne predpisy, podľa ktorých súd vec posudzoval, žalobca nepovažoval za správne a zákonné. Aplikácia § 213 ods. 2 zákona č. 461/2003 Z. z. pre posúdenie jeho nároku na náhradu škody na základe ústavne konformného výkladu podľa povinnosti vyplývajúcej z čl. 152 ods. 4 Ústavy podľa jeho názoru neprichádza do úvahy pre absurdnosť, ku ktorej dospel svojim arbitrárnym výkladom práva súd prvej inštancie, a tiež odvolací súd. Nesplnenie povinnosti Sociálnej poisťovne na priznanie a výplatu mu starobného dôchodku zneužitím práva pracovníkmi Sociálnej poisťovne je závažným porušením jeho základného práva a základného ľudského práva garantovaného čl. 39 ods. 1 v spojení s čl. 20 od 1 Ústavy a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva, a z toho jej konania má podľa čl. 46 ods. 3 Ústavy v spojení so zákonom č. 514/2003 Z. z. garantované právo aj na náhradu vzniknutej škody. Takéto nezákonné konanie je objektívnou stránkou trestného činu Zneužívanie právomoci verejného činiteľa podľa § 326a alebo aj v § 424a Trestného zákona.

- Tvrdenie súdu prvej inštancie, že starobný dôchodok zo strany Sociálnej poisťovne mu nie je vyplácaný v nižšej výške, lebo o výške sumy jeho starobného dôchodku je v súčasnosti už právoplatne rozhodnuté právoplatným rozhodnutím, pričom mu už bol vyplatený starobný dôchodok od 07.06.2005 v takej výške, na akú mi vznikol zákonný nárok, považoval za nepravdivé a mal za to, že ide o evidentné klamstvo, keďže žalovaná nepoprela jeho procesný útok, že krátenie sumy starobného dôchodku nebolo Sociálnou poisťovňou vykonané podľa výslovného oprávnenia ustanoveného v zákone.

- Namietol, že súd prvej inštancie ani odvolací súd sa nezaoberali ani vznikom škody spočívajúcej v úrokoch z omeškania za neskoré vyplatenie starobného dôchodku rozhodnutiami Sociálnej poisťovne bez opory v zákone.

- Súd prvej inštancie ani odvolací súd podľa neho vôbec právne neposudzovali jeho tvrdenia, že zo znenia čl. 33 ods. 2 Dohovoru v spojení s čl. 1 písm. a/, b/ a čl. 2 ods. 1 písm. c/ a jeho výkladu, v zmysle čl. 26 a 31 Viedenského dohovoru o zmluvnom práve (č. 15/1988 Zb.) právo na priame krátenie dôchodkovej dávky pre členský štát Dohovoru, a teda ani rozhodnutiami Sociálnej poisťovne nevyplýva, a nevyplýva to ani zo žiadneho platného a účinného všeobecne záväzného právneho predpisu.

- Súd prvej inštancie ani odvolací súd podľa neho neposúdili jeho argumentáciu v súdnom konaní, že správne súdy, ktoré usmernili rozhodovaciu činnosť Sociálnej poisťovne pre diery v zákone, na možnosť krátenia dávky starobného dôchodku použitím čl. 33 ods. 2 Dohovoru, konali ultra vires, keď si prisvojili právomoc zverenú jedine ústavnému súdu na konanie podľa čl. 125 ods. 1 Ústavy. Správne súdy zákonnosť rozhodnutí Sociálnej poisťovne o ukrátení mu sumy starobného dôchodku nepreskúmali, či jej rozhodnutia sú v súlade s hmotným a procesným právom de lege lata, ale na základe prekročenia právomoci podľa vlastnej úvahy.

- V súdnom konaní namietal nesprávny výklad a uplatňovanie práva, keď súd prvej inštancie ani odvolací súd v rozpore s § 4 ods. 1 písm. h/ zákona č. 514/2003 Z. z. pripustil do konania subjekt, ktorý nemá pasívnu vecnú legitimitáciu, a to Sociálnu poisťovňu ústredie, ktorá je len organizačnou zložkou Sociálnej poisťovne, ako verejnoprávnej inštitúcie. Súd prvej inštancie ani odvolací súd podľa neho toto nijak právne neposúdili, čím došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

- Súd prvej inštancie v bode 52. napadnutého rozsudku podľa neho vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci aj vtedy, keď jeho dôkazy o tom, že ani jedno rozhodnutie Sociálnej poisťovne nespĺňa v zákone výslovne vyžadované podmienky platnosti, posúdil nesprávne a v rozpore so zákonom. Poukázal len na zákonné znenie § 211 zákona č. 461/2003 Z. z. bez právneho posúdenia jeho znenia a účelu, ako aj na preskúmvaciu činnosť správnych súdov v predmetnom správnom konaní, pričom ani jeden súd nekonštatoval, že by predmetné rozhodnutia boh nulité a neplatné. Ani na jednom rozhodnutí Sociálnej poisťovne nie je podpis oprávnenej osoby zodpovedajúci zákonnej úprave, jedná sa len o fotokópie podpisov a úradných pečiatok.

- Súd prvej inštancie ani odvolací súd podľa neho nie sú rozsudkami správnych súdov, ktoré nie sú skutkové súdy, viazaní pri svojej rozhodovacej činnosti. Otázkou, o ktorej má právo rozhodnúť orgán verejnej moci ako orgán podľa § 193 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) môže súd posúdiť sám, nemôže však o nej rozhodnúť, ako to vyplýva z § 194 ods. 1 CSP. Súd prvej inštancie v rozsudku neuviedol, aké skutočnosti v tejto otázke tvrdil, ani neuviedol jeho procesný útok, že podľa zmyslu a účelu § 211 zákona č. 461/2003 Z. z. nie je možné tento aplikovať na rozhodnutia o priznaní a výplatu starobného dôchodku lebo toto ustanovenie môže Sociálna poisťovňa aplikovať len pri vydávaní rozhodnutí pri valorizácii sociálnych dávok. Na základe tohto nemohol súd spravodlivo a presvedčivo dospieť k správne právne posúdeniu veci, že namietané rozhodnutia Sociálnej poisťovne sú platné.

- Vyjadril presvedčenie, že Sociálna poisťovňa doteraz ani po 19 rokoch nevydala zákonu zodpovedajúce platné rozhodnutie o priznaní mu starobného dôchodku, a preto nemôže existovať rozumný a spravodlivý dôvod na zamietnutie jeho žaloby o náhradu škody ako nedôvodnej.

3. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu uviedol, že s prihliadnutím na doteraz zistený skutkový a právny stav nepovažuje za splnené podmienky pre uplatnenie odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP tak, ako ich v odvolaní uviedol žalobca, nakoľko súd prvej inštancie po vrátení veci odvolacím súdom vykonal všetky ním vyžadované úkony a na základe dostatočne zisteného skutkového stavu dospel k správne právnemu posúdeniu veci. Vzhľadom na uvedené odvolanie žalobcu nepovažoval za dôvodné a navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny.

3.1 Stotožnil sa s už vyjadreným právnym názorom súdu prvej a aj druhej inštancie, a to že predmetom predbežného prerokovania nároku na náhradu škody mohli byť iba tie nároky žalobcu, ktoré kauzálne súvisia s rozhodnutiami žalovanej vydanými pred 15.11.2011, t. j. dňom, kedy žalobca doplnil ním podanú žiadosť o predbežné prerokovanie zo dňa 30.09.2011. Súd prvej inštancie preto vo veci určenia rozsahu žalobcom uplatnenej náhrady škody dospel k správnym skutkovým zisteniam.

3.2 S otázkou nezákonnosti rozhodnutí žalovanej sa súd prvej inštancie podľa neho vysporiadal už v skoršom rozsudku v tejto veci zo dňa 25.08.2022, kde uviedol, že rozhodnutia žalovanej nie je možné považovať za nezákonné z dôvodu, že nikdy nenadobudli právoplatnosť, čím nie sú splnené zákonné podmienky upravené § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. Súd druhej inštancie síce uviedol, že súd prvej inštancie v rozsudku zo dňa 25.08.2022 opomenul posúdiť z hľadiska právoplatnosti a vykonateľnosti tri z uvedených rozhodnutí, a to rozhodnutie zo dňa 23.08.2007, 23.11.2007 a 25.01.2008, avšak súd prvej inštancie v ďalšom konaní uvedenú vadu odstránil a v bodoch 47. a 48. napádaného rozsudku dospel k záveru, že ani tieto tri predmetné rozhodnutia nie je možné považovať za nezákonné z dôvodu, že v čase ich zrušenia nenadobudli právoplatnosť tak, ako to vyžaduje ustanovenie § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. a súčasne neboli ani vykonateľné bez ohľadu na ich právoplatnosť, čo vylučuje aj vznik nároku náhrady škody s prihliadnutím na ustanovenie § 6 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. Žalovaný považoval právny názor súdu prvej inštancie o neexistencii nezákonného rozhodnutia za vecne správny, a nesúhlasil s tvrdením žalobcu, že súd prvej inštancie v tejto otázke dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam.

3.3 V otázke nesprávneho úradného postupu sa žalovaný v plnej miere pridrižoval odôvodnenia bodu 18.3 uznesenia súdu druhej inštancie sp. zn. 13Co/108/2022 zo dňa 30.07.2024, a síce že v posudzovanom prípade nebolo preukázané konanie žalovanej, ktoré by mohlo byť posúdené ako vady v konaní naplňajúce podstatu nesprávneho úradného postupu.

3.4 K odvolacej námietke, v ktorej žalobca namietal, že v administratívnom spise vedenom žalovanou, sa nachádza iba fotokópia odtlačku pečiatky Sociálnej poisťovne a podpisu oprávnenej osoby uviedol, že žalovaná plne súhlasí s právnym názorom súdu prvej inštancie uvedeným v bode 44. odôvodnenia napádaného rozsudku, ktorými odkázal na ustanovenie § 211 zákona č. 461/2003 Z. z., a to že rozhodnutie vyhotovené s použitím výpočtovej techniky možno vydať v medzinárodnej abecede s predtlačným odtlačkom pečiatky Sociálnej poisťovne s uvedením mena, priezviska a funkcie oprávnenej osoby, a tiež s právnym názorom súdu uvedeným v bode 52. napádaného rozsudku, v ktorom súd poukázal, že ani v rámci preskúmvacej činnosti správnych súdov v predmetnom správnom konaní, správne súdy nekonštatovali, že by rozhodnutia žalovanej boli nulitné a neplatné. Vzhľadom na predmetné skutočnosti je preto odôvodnený záver, že všetky rozhodnutia žalovanej vydané v konaní o invalidnom dôchodku žalobcu spĺňajú podmienky upravené v zákone č. 461/2003 Z. z., a preto ich nie je možné označiť za neplatné tak, ako to uviedol žalobca.

3.5 K žalobcom požadovaným úrokom z omeškania uviedol, že neprípustnosť uplatnenia inštitútu úrokov z omeškania ako skutočnej škody je odôvodnená tým, že dôchodkové dávky sú dávkami sociálneho poistenia, na ktoré vzniká nárok za splnenia zákonom ustanovených podmienok, a preto pri omeškaní ich plnenia nemožno požadovať úrok z omeškania, tak ako to je vo vzťahu medzi veriteľom a dlžníkom pri omeškaní s plnením peňažného dlhu. Predmetom priznania dávok sociálneho poistenia sú také práva, ktoré sú inej povahy, než sú práva z občianskoprávných, pracovnoprávných alebo iných obdobných vzťahov, ohľadom ktorých zákonná úprava v prípade omeškania s plnením pripúšťa možnosť požadovať aj zákonom stanovené úroky. Právo na dôchodkové dávky je sociálnym právom a zákon o sociálnom poistení takúto možnosť neposkytuje, v dôsledku čoho úrok z omeškania pri dôchodkových dávkach nemá oporu v zákone (viď bod 32. odôvodnenia rozsudku Najvyššieho správneho súdu SR sp. zn. 7SsK/90/2022 zo dňa 21.9.2022). Úroky z omeškania podľa ustanovenia § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka tak žalobcovi nemožno objektívne priznať, nakoľko vzhľadom na charakter vzťahu medzi

žalobcom a žalovanou ako verejnoprávnu inštitúciu, ktorý nie je súkromným vzťahom, je aplikácia ustanovení Občianskeho zákonníka o úrokoch z omeškania na daný vzťah vylúčená.

3.6 Vo vzťahu k námietke žalobcu, že súdu boli doručované písomné vyjadrenia organizačnej zložky žalovaného, ktorá nemá vecnú legitimáciu v spore, odkázal na svoje skoršie vyjadrenie zo dňa 06.12.2022, v ktorom podrobne uviedol a vysvetlil spôsob delegovania právomoci generálneho riaditeľa Sociálnej poisťovne ako štatutárneho orgánu žalovanej, na určených vedúcich zamestnancov Sociálnej poisťovne.

3.7 Žalobca opakovane vyjadruje nesúhlas s právnym posúdením právoplatnosti a vykonateľnosti rozhodnutí žalovanej zo dňa 23.08.2007, 23.11.2007 a 25.01.2008 a v bode 13. odôvodnenia odvolania opätovne namieťa nepriznanie úrokov z omeškania, a tiež spochybňuje právomoc žalovanej krátiť sumu žalobcovi priznaného starobného dôchodku, aj keď táto právomoc žalovanej už bola opakovane judikovaná v rozhodnutiach Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, tak ako to podrobne uviedol súd druhej inštancie v bode 17.1. odôvodnenia uznesenia sp. zn. 13Co/108/2022 zo dňa 30.07.2024.

3.8 Poukázal na to, že tvrdenie žalobcu, že súdy v civilnom konaní o náhradu škody nie sú viazané rozsudkami správnych súdov, ale sú oprávnené samostatne posúdiť zákonnosť rozhodnutí žalovanej, je v absolútnom rozpore so znením ustanovenia § 6 ods. 1 druhej vety zákona č. 514/2003 Z. z., ktorý naopak viazanosť civilného súdu rozhodnutím správneho súdu výslovne upravuje.

4. Žalobca v odvolacej replike uviedol, že z doručeného vyjadrenia Sociálnej poisťovne ústredie mu jednoznačne vyplýva, že táto zložka Sociálnej poisťovne vystupuje v rozhodovanej súdnej veci ako žalovaná strana. Žalovanou stranou podľa § 1 písm. a/ a § 3 ods. 1 písm. a/ a d/ a ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. je výlučne Slovenská republika ako štát, za ktorú podľa § 4 ods. 1 písm. i/ môže konať výlučne verejnoprávna inštitúcia, záujmová samospráva alebo právnická osoba, ktorej zákon zveril rozhodovanie o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach fyzických osôb a právnických osôb v oblasti verejnej správy, ak škoda vznikla v dôsledku nezákonného rozhodnutia ňou vydaného alebo ak škoda bola spôsobená jej nesprávnym úradným postupom. Sociálna poisťovňa nie je z uvedeného ustanovenia zákona verejnoprávna inštitúcia, záujmová samospráva ani právnická osoba, preto nie je oprávnená v uvedenom civilnom spore vystupovať ako strana konania v mene štátu, a to ani na základe uvedeného delegovania právomoci generálnym riaditeľom Sociálnej poisťovne, ktoré je podľa neho právne neúčinné lebo odporuje zákonu. Povereným zástupcom na základe platného plnomocenstva podpísaného generálnym riaditeľom Sociálnej poisťovne na konanie za žalovanú stranu je A. F. G., a nie Sociálna poisťovňa, za ktorú koná A. B. H.. Z uvedeného dôvodu sa jedná zo strany SP o absolútne neúčinné vyjadrenie.

4.1 Z uvedeného vyjadrenia podľa neho vyplývajú jednoznačné účelové tvrdenia na ospravedlnenie jej úmyselného nezákonného konania pri rozhodovaní o jeho žiadosti na priznanie starobného dôchodku a jeho výplaty, ako aj pri uplatňovaní si legitímneho nároku na náhradu škody. Z vyjadrenia je zrejmé, že nereaguje na jeho argumentáciu o nezákonnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu.

4.2 Žalovaný sa nevyjadril, v čom nesúvisí jeho nárok na náhradu škody vzniknutej krátením sumy starobného dôchodku aj v súčasnosti, keď z čl. 19 Dohovoru sa musí starobný dôchodok vyplácať po celú dobu sociálnej udalosti.

4.3 Nárok na náhradu škody si uplatnil z nezákonnosti siedmich rozhodnutí nie žalovanej, ale Sociálnej poisťovne, ktoré boli vykonateľné a pre nezákonnosť boli príslušným súdom zrušené. Tvrdenie Sociálnej poisťovne, že jej rozhodnutia zo dňa 23.08.2007, 23.11.2007 a dňa 25.01.2008 (2x) nie je možné aj podľa právneho názoru súdu prvej inštancie považovať za nezákonné z dôvodu, že v čase zrušenia nenadobudli právoplatnosť a súčasne vykonateľnosť, podľa neho nemá oporu v skutkovom stave veci a jeho právnom posúdení. Uvedené rozhodnutia nadobudli právoplatnosť po 30 (tridsiatich) dňoch od ich doručenia, keďže proti nim nepodal opravný prostriedok pre ich zjavnú nezákonnosť. Sociálna poisťovňa zo zákona nemala oprávnenie na ich vydanie, keďže ani jedným rozhodnutím jeho skôr podanému opravnému prostriedku nevyhovela v celom rozsahu. Z uvedeného dôvodu nezákonnosti boli podľa § 2501 ods. 2 v spojení s § 250ja ods. 3 OSP zrušené, a tým došlo z jej strany aj k nesprávnemu úradnému postupu. Sociálna poisťovňa vydaním uvedených rozhodnutí tiež prekročila svoju právomoc, keď si atrahovala kompetencie preskúmvacieho súdu. Ak tieto rozhodnutia súd prvej inštancie a tiež aj odvolací súd neposadili ako nezákonné, nerešpektovali tým rozhodnutia správnych súdov, ktoré ich v preskúmvacom konaní zrušili pre nezákonnosť, čím porušili ustanovenie § 6 ods. 1 druhá veta zákona č. 514/2003 Z. z. o viazanosti týmito rozhodnutiami.

4.4 Žalovaný nijak neodôvodnil jeho námietky o použití § 211 na vydanie všetkých svojich rozhodnutí vo veci žiadosti o priznanie mu starobného dôchodku s použitím výpočtovej techniky. Tvrdil, že ani jedno jej rozhodnutie nebolo, a ani nemohlo byť vyhotovené s použitím

výpočtovej techniky, lebo ich obsah bol napísaný konkrétnou osobou len na výpočtovej technike. Na vydanie rozhodnutia Sociálnou poisťovňou v zmysle ustanovenia § 209 zákona č. 461/2003 Z. z. neprichádza ani do úvahy aplikácia § 211 tohto zákona, a preto Sociálna poisťovňa podľa neho de jure doposiaľ nevydala vo veci žiadne právoplatné rozhodnutie.

4.5 K požadovaným úrokom z omeškania uviedol, že žalovaný neadekvátne poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7SSK/90/2022 z 21.09.2022. Uviedol, že sa domáha náhrady škody vrátane úrokov z omeškania v civilnom sporovom konaní podľa zákona č. 514/2003 a nie podľa zákona č. 162/2015 Z. z., podľa ktorého sa konalo v predmetnej kasačnej veci.

5. Žalovaný v odvolacej duplike zotrval na právnom názore, že neboli splnené podmienky pre uplatnenie odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP tak, ako ich v odvolaní uviedol žalobca, a preto navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil ako vecne správny.

5.1 K námietke príslušnosti Sociálnej poisťovne vystupovať v tomto konaní o náhradu škody v mene štátu zotrval na svojom skoršom vyjadrení zo dňa 06.12.2022, v ktorom podrobne uviedol a vysvetlil spôsob delegovania právomoci generálneho riaditeľa Sociálnej poisťovne ako štatutárneho orgánu žalovanej, na určených vedúcich zamestnancov Sociálnej poisťovne.

Vzhľadom na uvedené žalovaný trval na tom, že jeho vyjadrenia v tomto konaní o náhradu škody boli súdu vždy podpísané oprávnenou osobou. Súčasne doplnil, že v súlade s ustanovením § 120 ods. 2 zákona č. 461/2003 Z. z. je Sociálna poisťovňa verejnoprávna inštitúcia zriadená na výkon sociálneho poistenia, teda tvrdenie žalobcu, že Sociálna poisťovňa nie je verejnoprávnou inštitúciou nie je v súlade so znením zákona o sociálnom poistení.

5.2 K namietanej absencii vyjadrení k tvrdeniam žalobcu uviedol, že vyjadril súhlas s rozhodnutiami súdov, ktoré považuje za dostatočne a zreteľne odôvodnené, nepovažuje už z tohto dôvodu za potrebné znova v celom rozsahu reagovať na opakovane uvádzanú odvolaciu argumentáciu žalobcu, najmä ak sa s predmetnými tvrdeniami žalobcu vo svojich rozhodnutiach už vysporiadali príslušné súdy. V tejto súvislosti uviedol, že súhlasí so záverom súdov, že predmetom predbežného prerokovania nároku na náhradu škody vzniknutej krátením sumy starobného dôchodku mohli byť iba tie nároky žalobcu, ktoré kauzálné súvisia

s rozhodnutiami žalovanej vydanými pred 15.11.2011, pričom dôkazné bremeno v prípade nesúhlasu s uvedeným záverom je povinný uniesť žalobca.

5.3 Argumentácia žalobcu týkajúca sa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutí Sociálnej poisťovne podľa jeho podľa názoru nevychádza zo zisteného skutkového stavu, nakoľko zo záverov uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 9So/44/2008 zo dňa 30. júna 2008 jednoznačne vyplýva, že všetky dosiaľ vydané rozhodnutia žalovanej boli vydané v neprávoplatne skončenom správnom konaní o tej istej žiadosti o starobný dôchodok.

5.4 V súvislosti o žalobcom namietanou neplatnosťou rozhodnutí Sociálnej poisťovne z dôvodu, že obsahujú iba fotokópiu odtlačku pečiatky a podpisu oprávnenej osoby, opätovne poukázal na ustanovenie § 211 zákona o sociálnom poistení, ktoré upravuje možnosť vydať rozhodnutie s použitím výpočtovej techniky v medzinárodnej abecede s predtlačným odtlačkom pečiatky Sociálnej poisťovne s uvedením mena, priezviska a funkcie oprávnenej osoby. Rozhodnutia žalovanej už taktiež boli podrobené súdnemu prieskumu, pričom príslušné

správne súdy rovnako nedospeli k záveru o neplatnosti predmetných rozhodnutí žalovanej z dôvodu použitia fotokópie odtlačku pečiatky a podpisu oprávnenej osoby. Rozhodnutia žalovanej preto z uvedeného dôvodu nie je možné považovať za neplatné tak, ako to uviedol žalobca.

5.5 K úrokom z omeškania poukázal na to, že žalobca si uplatnil úrok z omeškania z oneskorene vyplatenej dávky sociálneho poistenia, teda z právneho vzťahu založeného zákonom o sociálnom poistení ako normou verejného práva, čo priamo vylučuje aplikáciu súkromnoprávneho inštitútu úrokov z omeškania upravených § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Skutočnosť, že žalobca si nárok na úroky z omeškania z dávky sociálneho poistenia

procesne uplatnil v civilnom konaní podľa CSP, a nie v správnom súdnom konaní, nie je rozhodujúce, nakoľko v tomto prípade nie sú splnené podmienky hmotného práva, t. j. ak právo na úroky z omeškania podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka z dávky sociálneho poistenia nevzniká, je následne irelevantné, podľa akej procesnej normy si žalobca toto právo uplatňuje.

6. V dôsledku odvolania Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací podľa § 34 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), po zistení, že odvolanie je prípustné (§ 358 CSP „a contrario“), bolo podané včas, oprávnenou stranou, (§ 359, § 362 ods. 1 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), vec preskúmal v medziach daných ustanovením § 379 a § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania v súlade s ustanovením § 385 ods. 1 „a contrario“ rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil ako vecne správny.

7. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

8. Odvolací súd po preskúmaní rozsudku súdu prvej inštancie ako aj konania, ktoré mu predchádzalo v rozsahu podaného odvolania podľa § 379 CSP a dôvodov podaného odvolania podľa § 380 CSP, dospel k záveru, že súd prvej inštancie vo veci samej na základe vykonaného dokazovania v odôvodnení rozhodnutia skonštatoval skutkový stav veci správne, so skutkovými závermi súdu prvej inštancie sa odvolací súd stotožňuje a v zmysle § 383 CSP je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie. Súd prvej inštancie dôkazy vykonané v konaní vyhodnotil podľa § 191 ods. 1 CSP a rozhodnutie odôvodnil v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 CSP, pričom odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie má všetky náležitosti v zmysle § 220 ods. 2 CSP. Odvolací súd preto pri rozhodovaní o veci vychádzal zo súdom prvej inštancie zisteného skutkového stavu, pričom v súdnej veci neboli naplnené procesné predpoklady doplňovať dokazovanie, prípadne nariaďovať odvolacie pojednávanie zo strany odvolacieho súdu (§ 383, § 384 ods. 1, 2 a 3 v spojení s § 366 CSP). Po preskúmaní veci nezistil odvolací súd žiadne vady konania v konaní pred súdom prvej inštancie, ktoré by sa týkali procesných podmienok. Odvolací súd po preskúmaní veci je názoru, že podané odvolanie žalobcu, čo do merita veci, nie je dôvodné, a preto rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

9. Žalobca si podanou žalobou uplatnil voči štátu nárok na náhradu škody spôsobenej mu pri výkone verejnej moci nezákonnými rozhodnutiami a nesprávnym úradným postupom Sociálnej poisťovne pri rozhodovaní o jeho žiadosti o priznanie starobného dôchodku. Súd prvej inštancie jeho žalobu zamietol z dôvodu nepreukázania predpokladov pre vznik zodpovednosti štátu podľa zákona č. 514/2003 Z. z., spočívajúcich v existencii nezákonného rozhodnutia, nesprávneho úradného postupu a vzniknutej mu škody. Žalobca s takýmto rozhodnutím súdu prvej inštancie nesúhlasil, nakoľko podľa jeho názoru vychádzalo z nesprávnych skutkových zistení a z nesprávneho právneho posúdenia veci.

10. Zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci podľa zákona č. 514/2003 Z. z. je prípadom osobitnej zodpovednosti za škodu, ktorá predstavuje výnimku z generálnej klauzuly o všeobecnej zodpovednosti za škodu (§ 420 Občianskeho zákonníka). Uvedený zákon stanovuje základné predpoklady vzniku objektívnej zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú jeho orgánmi, ktorého musia byť splnené súčasne: nezákonné rozhodnutie alebo nesprávny úradný postup orgánu štátu, existencia škody ako majetkovej ujmy vyjadriteľná v peniazoch, resp. nemajetkovej ujmy vzniknutej na osobnostných právach poškodeného a príčinná súvislosť medzi škodou (nemajetkovou ujmu) a nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom. Žalobca musí v civilnom súdnom konaní preukázať existenciu všetkých podmienok zodpovednosti žalovaného za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom, nakoľko tieto sú stanovené kumulatívne, a v prípade nesplnenia čo i len jednej z nich, zodpovednosť štátu nie je daná.

11. Žalobca v podanom odvolaní opätovne namietal, že súd prvej inštancie spolu s odvolacím súdom dospeli na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a tieto nesprávne právne posúdili, keď skonštatovali, že predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody sa týkalo iba rozhodnutí Sociálnej poisťovne o starobnom dôchodku, ktoré boli vydané pred dňom 15.11.2011, pričom polemizoval so závermi odvolacieho súdu uvedenými v predchádzajúcom zrušujúcom uznesení vydanom v tejto veci. Odvolací súd považuje v tejto súvislosti za nutné skonštatovať, že len samotné spochybňovanie správnosti skutkových zistení a vyhodnotenia dôkazov súdom, ako i sama polemika s rozhodnutím súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu alebo prosté spochybňovanie správnosti ich rozhodnutia, či kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní, nie sú spôsobilé zvrátiť vecnú správnosť napadnutého rozsudku.

12. Vzhľadom k tomu, že žalobca vo svojom druhom odvolaní k tejto problematike neuviedol žiadnu novú relevantnú argumentáciu, odvolací súd s poukazom na svoje predchádzajúce rozhodnutie vydané v tejto veci konštatuje, že predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody je zákonom stanovená podmienka, preto musí byť splnená, aby tento nárok mohol byť prejednaný v civilnom súdnom konaní. Zmyslom predbežného prejednania nároku je využitie zákonných možností na to, aby k náprave narušených vzťahov došlo jednaním medzi poškodenými a orgánmi oprávnenými konať za štát a aby sa v týchto prípadoch pokiaľ možno predišlo súdnemu konaniu. Prispieva k objasneniu veci a vytvára tak podmienky pre uzavretie mimosúdnej dohody o uspokojení nároku. Iba vtedy, ak by sa účastníci nedohodli, nasleduje súdne konanie. Obsah žiadosti o predbežné prerokovanie nároku je limitujúcim kritériom pre rozhodovanie o nároku na náhradu škody na súde. Podmienka predbežného prerokovania nároku môže byť v konaní pred súdom považovaná za splnenú len v prípade, ak v oboch konaniach si poškodený uplatňoval nárok v rovnakom rozsahu a z rovnakého titulu. Keďže v posudzovanej veci uskutočnené predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody sa uskutočnilo na základe Žiadosti žalobcu zo dňa 31.09.2011 doplnenej dňa 15.11.2011, mohlo sa týkať len dovtedy vydaných rozhodnutí Sociálnej poisťovne o starobnom dôchodku žalobcu, a preto predmetom tohto súdneho konania môžu byť iba tie nároky, ktoré vznikli v období od 26.07.2006 do 15.11.2011, a boli predmetom predbežného prerokovania. Nárok na náhradu škody nemôže byť žalobcom v rámci súdneho konania rozširovaný o ďalšiu škodu nad rámec nároku, ktorý bol predbežne prerokovaný.

13. Pokiaľ ide o požiadavku právoplatnosti rozhodnutia orgánu štátu ako jednu z podmienok vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím orgánu štátu, platí že zodpovednosť za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím orgánu štátu je daná len vo vzťahu k takému rozhodnutiu orgánu štátu, ktoré bolo zrušené alebo zmenené až po nadobudnutí právoplatnosti (viď napr. nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 430/2011). Z uvedeného vyplýva, že zodpovednosť za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím orgánu štátu môže teda založiť len také rozhodnutie orgánu štátu, ktoré nadobudlo právoplatnosť, pričom základom zodpovednosti za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím orgánu štátu je len tá časť rozhodnutia, ktorá nadobudla právoplatnosť.

14. Zo súdom prvej inštancie zisteného skutkového stavu vyplýva, že Sociálna poisťovňa žalobcovu žiadosť o priznanie starobného dôchodku rozhodnutím č. XXX XXX XXXX zo dňa 26.07.2006 zamietla. Uvedené rozhodnutie žalobca napadol včas podaným opravným prostriedkom. Sociálna poisťovňa rozhodnutím rovnakého čísla zo dňa 05.01.2007 zrušila svoje rozhodnutie zo dňa 26.07.2006 ako nesprávne vydané a žiadosť žalobcu o starobný dôchodok znovu zamietla. Proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca opravný prostriedok. Rozhodnutím rovnakého čísla zo dňa 23.08.2007 Sociálna poisťovňa zmenila svoje rozhodnutie zo dňa 05.01.2007 v časti odôvodnenia a žiadosť žalobcu o starobný dôchodok zamietla. Rozhodnutím rovnakého čísla zo dňa 23.11.2007 Sociálna poisťovňa opätovne zmenila svoje rozhodnutie zo dňa 23.08.2007 v časti odôvodnenia a žiadosť žalobcu o starobný dôchodok zamietla. Rozhodnutiami rovnakého čísla zo dňa 25.01.2008 Sociálna poisťovňa zrušila svoje rozhodnutia zo dňa 25.01.2007, 23.08.2007 a 23.11.2007 a žiadosť žalobcu o starobný dôchodok opäť zamietla. Sociálna poisťovňa dňa 10.02.2009 vydala ďalšie rozhodnutie, ktorým zmenila rozhodnutia zo dňa 26.07.2006 a 25.01.2008 a žiadosť žalobcu o priznanie starobného dôchodku opätovne zamietla. Sociálna poisťovňa rozhodnutím zo dňa 13.12.2010 žalobcovi priznala starobný dôchodok od 07.06.2005 (v sume 2.590,00 Sk), spolu s následnými zvýšeniami.

15. Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením č.k. 21Sd/153/2007-30 zo dňa 15.05.2008 konanie o opravnom prostriedku proti rozhodnutiu zo dňa 05.01.2007 zastavil pre nedostatok podmienok konania, nakoľko opravným prostriedkom napadnutého rozhodnutie Sociálnej poisťovne zo dňa 05.01.2007 bolo zrušené jej rozhodnutím zo dňa 25.01.2008. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 9So/44/2008 zo dňa 30.06.2008 zrušil uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 21Sd/153/2007-30 zo dňa 15.05.2008 a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V odôvodnení skonštatoval, že všetky rozhodnutia (t.j. z. 26.07.2006, 05.01.2007, 23.08.2007, 23.11.2007 a 25.01.2008) boli vydané v neprávoplatne skončenom správnom konaní o tej istej žiadosti o starobný dôchodok. Ďalej uviedol, že nie je možné prisvedčiť názoru krajského súdu, že rozhodnutie zo dňa 25.01.2008 o zamietnutí žiadosti o starobný dôchodok je samostatným rozhodnutím, ktoré možno napadnúť samostatným opravným prostriedkom. Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom č.k. 21Sd/153/2007-59 zo dňa 08.04.2009 potvrdil rozhodnutie Sociálnej poisťovne zo dňa 25.01.2008 v spojení s rozhodnutím zo dňa 10.02.2009 a zrušil rozhodnutia zo dňa 05.01.2007, 23.08.2007, 23.11.2007 a 25.01.2008 ako nezákonné z dôvodu, že nemajú oporu v zákone, pretože rozhodnutím zo dňa 05.01.2007 a jeho

zmenovými rozhodnutiami Sociálna poisťovňa zrušila svoje rozhodnutie zo dňa 23.07.2006, pričom však žiadosť žalobcu o starobný dôchodok znovu zamietla. Sociálna poisťovňa žiadosti žalobcu opätovne nevyhovela, a preto ich nemala rušiť. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom sp. zn. 9So/116/2009 zo dňa 30.06.2010 rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici rozsudkom č.k. 21Sd/153/2007-59 zo dňa 08.04.2009 v potvrdzujúcej časti zmenil tak, že rozhodnutia Sociálnej poisťovne zo dňa 25.01.2008 a zo dňa 10.02.2009 o zamietnutí žiadosti o starobný dôchodok zrušil a vec jej vrátil na ďalšie konanie. Rozhodnutie Sociálnej poisťovne zo dňa 13.12.2010 bolo zrušené rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 26Sd/47/2011, ktoré bolo potvrdené rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 9So/159/2011.

16. Z uvedeného vyplýva, že rozhodnutia Sociálnej poisťovne zo dňa 26.07.2006 a zo dňa 05.01.2007 boli napadnuté opravným prostriedkom, a teda nenadobudli právoplatnosť. Rozhodnutiami z 23.08.2007, 23.11.2007, 25.01.2008 a 10.02.2019 Sociálna poisťovňa menila, resp. rušila svoje predchádzajúce rozhodnutia v neprávoplatne skončenej veci. Tieto rozhodnutia Sociálnej poisťovne, ktorými sa rušili a menili jej predchádzajúce rozhodnutia boli vydávané, menené a rušené v období, v ktorom ešte nebolo rozhodnuté o opravnom prostriedku proti skoršiemu neprávoplatnému rozhodnutiu zo dňa 05.01.2007, nejednalo sa o samostatné rozhodnutia a teda ako správne sa odvolaciemu súdu javí skutkové zistenie súdu prvej inštancie, že nenadobudli právoplatnosť. Rozhodnutie Sociálnej poisťovne zo dňa 13.12.2010 nenadobudlo právoplatnosť z dôvodu, že bol proti nemu žalobcom podaný opravný prostriedok. Vzhľadom k tomu, že rozhodnutia Sociálnej poisťovne vydané v rozhodnom období nenadobudli právoplatnosť, nemožno ich v zmysle § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. považovať za nezákonné rozhodnutia, voči ktorým si možno uplatniť právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, pretože nebola splnená zákonná podmienka vyžadujúca, aby sa jednalo o právoplatné rozhodnutie (ktorým bola škoda spôsobená), ktoré bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom.

17. Pokiaľ žalobca v podanom odvolaní popieral záväznosť rozhodnutí správnych súdov pre všeobecné súdy rozhodujúce o nárokoch zo zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, odvolací súd poukazuje na poslednú vetu § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., v zmysle ktorej je súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody viazaný rozhodnutím príslušného orgánu o zrušení alebo zmenení rozhodnutia pre nezákonnosť. Zákon v takomto prípade z dôvodu potreby prelomenia prezumpcie správnosti individuálnych správnych aktov predpokladá a vyžaduje vyslovenie nezákonnosti rozhodnutia na to povolaným orgánom v rámci inštančného postupu (napr. nadriadený správny orgán rozhodujúci o riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkoch, správny súd, ústavný súd). Otázkou nezákonnosti rozhodnutia všeobecné súdy nemôžu riešiť ako predbežnú otázku bez toho, aby toto rozhodnutie pre nezákonnosť bolo predtým zrušené príslušným orgánom (R 35/1977). Z dôvodu oddelenosti súdnej a výkonnej moci vyjadrenej v rozdielnych právomociach orgánov oboch sústav verejnej moci nie je všeobecný súd rozhodujúci o náhrade škody oprávnený ani ako prejudiciálnu otázku skúmať zákonnosť právoplatného administratívneho rozhodnutia, a o to menej preskúmavať jeho vecnú správnosť – či boli splnené hmotné podmienky podľa osobitných predpisov pre vydanie administratívneho aktu. Kompetenciu preskúmať zákonnosť správneho aktu má spomedzi orgánov súdnej moci len a výlučne správny súd na základe správnej žaloby za presne špecifikovaných zákonných podmienok.

18. Úlohou správneho súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu orgánu verejnej správy je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi, a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj procesnoprávnymi predpismi. Prípadné nesplnenie zákonných predpokladov hmotnej povahy pre vydanie individuálneho správneho aktu však ani správny súd neskúma vecne (či boli alebo neboli splnené, čo by nahrádzalo činnosť správnych orgánov), ale len vo väzbe na zákonnosť preskúmaného rozhodnutia a postupu, ktorý jeho vydaniu predchádzal, čo je prejavom oddelenosti sústav a rešpektovania právomoci orgánu výkonnej moci. V tejto súvislosti je nutné skonštatovať, že rozhodnutia Sociálnej poisťovne z posudzovaného rozhodného obdobia boli preskúmané správnymi súdmi, Najvyšším súdom Slovenskej republiky, resp. Najvyšším správnym súdom Slovenskej republiky, ktoré žalobcom tvrdený nedostatok ich formy (predtlačenuú úradnú pečiatku a podpis konajúcej osoby) nevzhľadli a nezákonnosť týchto rozhodnutí z takéhoto dôvodu nekonštatovali. Žalobcova námietka nedostatku náležitostí písomných rozhodnutí Sociálnej poisťovne bola posudzovaná ako nedôvodná

vyhodnotená v rozsudku Krajského súdu Banskej Bystrici sp. zn. 26Sa/2/20019 zo dňa 20.01.2020 a následne v rozsudku Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 9Sk/27/2020 zo dňa 30.11.2021. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na veci prilehavú argumentáciu súdu prvej inštancie, ktorý v súvislosti s formou posudzovaných rozhodnutí Sociálnej poisťovne, poukázal na oprávnenie Sociálnej poisťovne vyplývajúce jej z § 211 zákona č. 461/2003 Z. z., v zmysle ktorého môže rozhodnutia vyhotovené s použitím výpočtovej techniky vydať v medzinárodnej abecede s predtlačným odtlačkom pečiatky Sociálnej poisťovne s uvedením mena, priezviska a funkcie oprávnenej osôb.

19. Žalobca za nesprávne a nezákonné zo strany súdu prvej inštancie považoval aj právne posúdenie možnosti aplikácie § 6 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z., ktorý v prípadoch hodných osobitného zreteľa umožňuje právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím priznať aj vtedy, ak poškodený nepodal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Existencia takýchto okolností v konaní žalobcom preukázaná nebola. Teoretické východiská aplikácie uvedenej výnimky z obligatórnej povinnosti vyčerpania riadnych opravných prostriedkov odvolací súd rozoberal vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí v tejto veci. Pokiaľ ide o žalobcom tvrdené diskriminačné konanie Sociálnej poisťovne voči jeho osobe, ktoré malo podľa jeho tvrdení spočívať v krátení jemu priznaných dávok v dôsledku aplikácie Dohovoru, resp. v podávaní opravných prostriedkov voči rozhodnutiam vydaným v konaniach pred správnymi súdmi, je nutné konštatovať, že takýto postup Sociálnej poisťovne nepredstavuje také konanie, prípadne nerovné zaobchádzanie, ktorým by bol žalobca neoprávnené znevýhodňovaný voči iným poberateľom dávok sociálneho zabezpečenia nachádzajúcim sa v obdobnej situácii.

20. V súvislosti s možnou aplikáciou výnimky v zmysle § 6 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z., súd prvej inštancie dospel k záveru, že vo vzťahu k rozhodnutiam Sociálnej poisťovne o zamietnutí žiadosti žalobcu na priznanie starobného dôchodku neprichádza do úvahy nadobudnutie vykonateľnosti rozhodnutia pred jeho právoplatnosťou (ako to vyplýva z výslovnej úpravy v § 213 ods. 2 zákona č. 461/2003 Z. z. v znení účinnom do 31.12.2012), a preto uzavrel, že nárok na náhradu škody v dôsledku nezákonného rozhodnutia v zmysle § 6 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. žalobcovi nevznikol z dôvodu, že rozhodnutia Sociálnej poisťovne neboli vykonateľné bez ohľadu na právoplatnosť. Žalobca v podanom odvolaní namietol neprípustnosť aplikácie § 213 ods. 2 zákona č. 461/2003 Z. z. v súvislosti s posudzovaním jeho nároku na náhradu škody. Odvolací súd s vzhľadom na osobitnú právnu úpravu konania vo veciach sociálneho poistenia obsiahnutú v tretej časti zákona č. 461/2003 Z. z., ktorá v § 213 ods. 2 stanovuje, že rozhodnutie je vykonateľné, len čo uplynie lehota na plnenie, a ak v rozhodnutí nie je uložená povinnosť na plnenie, rozhodnutie je vykonateľné, len čo nadobudne právoplatnosť, konštatuje, že záver súdu prvej inštancie je správny a stotožnil sa s ním.

21. Argumentácia, v rámci ktorej žalobca namietal, že Sociálna poisťovňa mu nesprávne a v rozpore so zákonom stanovenú sumu starobného dôchodku krátila aplikujúc čl. 33 ods. 2 Dohovoru, čím si mala atrahovať pôsobnosť Národnej rady Slovenskej republiky, resp. Ústavného súdu Slovenskej republiky, nepredstavuje naplnenie podmienky v zmysle § 6 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z., podľa ktorého nie je zrušenie alebo zmena rozhodnutia pre nezákonnosť podmienkou uplatnenia nároku na náhradu škody v prípade, ak bola škoda spôsobená rozhodnutím orgánu verejnej moci, ktorým orgán verejnej moci prekročil svoju právomoc. Ako už odvolací súd uviedol aj vo svojom predchádzajúcom uznesení vydanom v tejto istej veci, výkladom zákonných ustanovení týkajúcich sa započítania doby profesionálnej služby pre účely zistenia obdobia dôchodkového poistenia pre možnosť, resp. posúdenie vzniku nároku na starobný dôchodok a určenia jeho výšky podľa všeobecných predpisov o sociálnom zabezpečení v spojení s aplikáciou čl. 33 ods. 2 Dohovoru a pre určenie jeho výšky sa zaoberali opakovane Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako aj Najvyšší správny súd Slovenskej republiky, ktoré skonštatovali, že Sociálna poisťovňa môže vykonať krátenie tzv. teoretickej sumy v súlade s čl. 33 ods. 2 Dohovoru. Potreba aplikácie ustanovení čl. 19 a 33 ods. 2 Dohovoru pri stanovení starobného dôchodku a nutnosť krátiť pri stanovení výšky starobného dôchodku sumu starobného dôchodku o sumu príspevku za službu, považovaného za výsluhový dôchodok predstavuje ustálenú súdnu prax, ktorá opakovane prešla aj testom ústavnosti (II. ÚS 389/2017, IV. ÚS 270/2018, IV. ÚS 624/2018, III. ÚS 41/2021). Ak sa Sociálna poisťovňa uvedenou judikatúrou pri rozhodovaní o nárokoch dôchodkového poistenia riadila a v žalobcovom prípade postupovala v súlade s pre ňu záväznými rozhodnutiami vydanými v správnom súdnictve, takýto jej postup nemožno považovať za diskriminačný. Právomoc Sociálnej poisťovne na vykonávanie sociálneho poistenia pritom vyplýva z § 120 v spojení s § 172 ods. 2 zákona č. 461/2003 Z. z., na základe ktorých rozhoduje v konaní vo veciach sociálneho poistenia

a vo veciach starobného dôchodkového sporenia v rozsahu upravenom zákonom č. 461/2003 Z. z. o právach a povinnostiach účastníkov právnych vzťahov sociálneho poistenia a účastníkov právnych vzťahov starobného dôchodkového sporenia.

22. Žalobca porušenie práva na spravodlivý proces v podanom odvolaní vzhliadol v tom, že súd pripustil do konania organizačnú zložku Sociálnej poisťovne - Sociálnu poisťovňu ústredie, ako nepríslušný subjekt, ktorý nemá pasívnu vecnú legitímáciu. Odvolací súd po oboznámení sa s vecou a priebehom celého súdneho konania musí skonštatovať, že uvedená námietka je nedôvodná, nakoľko nemá oporu v obsahu súdneho spisu. Vo veci nebolo súdom prvej inštancie vydané žiadne procesné rozhodnutie, ktorého obsahom by bolo pripustenie uvedenej organizačnej zložky žalovanej do konania. Podľa § 73 CSP sa na konanie štátu pred súdom použijú ustanovenia osobitného predpisu o konaní za štát. Vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci koná v mene štátu v zmysle § 4 ods. 1 písm. i/ zákona č. 514/2003 Z. z. verejnoprávna inštitúcia, záujmová samospráva alebo právnická osoba, ktorej zákon zveril rozhodovanie o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach fyzických osôb a právnických osôb v oblasti verejnej správy, ak škoda vznikla v dôsledku nezákonného rozhodnutia ňou vydaného alebo ak škoda bola spôsobená jej nesprávnym úradným postupom. Sociálna poisťovňa v zmysle § 120 ods. 1 až 3 zákona č. 461/2003 Z. z. vykonáva sociálne poistenie. Je to právnická osoba so sídlom v Bratislave, ktorá je verejnoprávnou inštitúciou zriadenou na výkon sociálneho poistenia. Organizačnými zložkami Sociálnej poisťovne sú ústredie a pobočky (§ 124 zákona č. 461/2003 Z. z.).

23. V zmysle § 72 CSP sa na konanie právnickej osoby pred súdom použijú ustanovenia osobitného predpisu o konaní za právnickú osobu. Konanie za právnickú osobu v právnom styku ustanovujú predpisy hmotného práva. Podľa § 20 Občianskeho zákonníka, právne úkony právnickej osoby vo všetkých veciach robia tí, ktorí sú na to oprávnení zmluvou o zriadení právnickej osoby, zakladacou listinou alebo zákonom (štatutárne orgány). Za právnickú osobu môžu robiť právne úkony aj iní jej pracovníci alebo členovia, pokiaľ je to určené vo vnútorných predpisoch právnickej osoby alebo je to vzhľadom na ich pracovné zaradenie obvyklé. Na čele Sociálnej poisťovne je v zmysle § 122 ods. 1 a 3 zákona č. 461/2003 Z. z. generálny riaditeľ, ktorá je jej štatutárnym orgánom). Vo veciach patriacich do pôsobnosti ústredia koná v mene Sociálnej poisťovne generálny riaditeľ alebo vedúci zamestnanec ústredia poverený generálnym riaditeľom (§ 126 ods. 2 zákona č. 461/2003 Z. z.). Oprávnenie konkrétneho zamestnanca konať za právnickú osobu ako sporovú stranu sa súdu preukazuje poverením. V danom prípade sa pojednávaní vo veci za Sociálnu poisťovňu zúčastňoval poverený zamestnanec A. F. G. (č.l. 96), písomné vyjadrenia na súd predložené príslušným oprávneným zamestnancom v zmysle Kompetenčného poriadku Sociálnej poisťovne, ako vnútroorganizačného aktu, podpisovala na to poverená riaditeľka odboru právnej služby A. B. H. (č.l. 207). Skutočnosť, že Sociálna poisťovňa v civilnom súdnom konaní konala prostredníctvom svojich zamestnancov neznamená, že súd prvej inštancie v konaní konal so subjektom, ktorému neprináleží pasívna vecná legitímácia. V konaní pred súdom prvej inštancie nebol v tejto súvislosti odvolacím súdom zistený taký nesprávny procesný postup, ktorým by sa žalobcovi znemožnila realizácia jeho procesných práv.

24. Žalobca v podanom odvolaní vyjadril presvedčenie, že Sociálna poisťovňa doteraz ani po 19 rokoch nevydala zákonu zodpovedajúce platné rozhodnutie o priznaní mu starobného dôchodku, a preto nemôže existovať rozumný a spravodlivý dôvod na zamietnutie jeho žaloby o náhradu škody ako nedôvodnej, pričom za vecnú príčinu vzniku škody považoval aj nesplnenie povinnosti Sociálnej poisťovne priznať mu starobný dôchodok a jeho výplatu v lehote do 60 dní od podania žiadosti o jeho priznanie. V zmysle § 210 ods. 2 zákona 461/2003 Z. z. organizačné zložky Sociálnej poisťovne sú povinné rozhodnúť vo veciach uvedených v odseku 1 najneskôr do 60 dní od začatia konania, v mimoriadne zložitých prípadoch možno túto lehotu predĺžiť najviac o 60 dní, čo treba oznámiť účastníkom konania. Jedná sa o lehotu poriadkovú, ktorej nedodržanie samo osebe nespôsobuje právny následok v podobe zániku práva alebo povinnosti. Poriadkové lehoty majú za cieľ usmerniť konanie príslušných orgánov v rámci určitých lehôt tak, aby nedochádzalo k zbytočným prieťahom a omeškaniu, bez toho, aby nedodržanie týchto lehôt malo vplyv na ďalší priebeh a výsledok konania. Žalobca v žalobe uviedol, že žiadosť o priznanie starobného dôchodku podal na pobočke Sociálnej poisťovne vo Zvolene zo dňa 20.06.2006. Sociálna poisťovňa rozhodnutím č. XXXXXXXXXX zo dňa 26.07.2006 jeho žiadosť zamietla. Uvedené rozhodnutie žalobca napadol riadnym opravným prostriedkom. Sociálna poisťovňa v právoplatne neskončenom správnom konaní o jeho žiadosti vydávala pre posúdenie veci v rozhodnom období ďalšie rozhodnutia (zo dňa 05.01.2007, 23.08.2007, 23.11.2007, 25.01.2008, 10.02.2009 a 13.12.2010), z ktorých časť bola zo strany žalobcu napadnutá riadnymi opravnými prostriedkami,

príčom rozhodnutia správnych súdov o nich boli následne podrobované prieskumu prostredníctvom mimoriadnych opravných prostriedkov, či už z podnetov žalobcu alebo zo strany Sociálnej poisťovne. Dĺžka konania o žiadosti žalobcu teda v danom prípade bola zásadne ovplyvnená procesnou aktivitou žalobcu, ako aj Sociálnej poisťovne, ako verejnoprávnej inštitúcie rozhodujúcej o jeho žiadosti. Za prieťahy vzniknuté v dôsledku uplatnenia procesných práv účastníkom konania nenesie zodpovednosť oprávnená osoba, ale zodpovednosť v takomto prípade nemožno pripísať ani na vrub štátneho orgánu konajúcemu vo veci (III. ÚS 242/03). Využitie možností daných účastníkom konaní procesnými predpismi na uplatňovanie a presadzovanie ich práv v súdnom konaní spôsobuje síce predĺženie priebehu konania, nemožno ho však automaticky kvalifikovať ako postup, ktorého dôsledkom sú zbytočné prieťahy.

25. Za nesprávny úradný postup treba považovať taký postup orgánov štátu, ktorý je v rozpore s pravidlami a podmienkami, ktoré ustanovujú všeobecne záväzné právne predpisy. Ide o taký jeho úradný postup, ktorý má vadu, ktorá nie je v súlade s príslušnou právnou úpravou, pri ktorom dôjde k porušeniu pravidiel stanovených právnymi predpismi pre konanie orgánu verejnej moci alebo porušeniu poriadku, ktorý vyplýva z povahy, funkcie alebo cieľov tejto činnosti, teda o postup nezákonný (typicky zahŕňa nečinnosť, zbytočné prieťahy a porušenie povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v lehote). Vzhľadom k tomu, že žalobca v podanom odvolaní neuviedol žiadnu ďalšiu novú argumentáciu k uvedenej problematike, odvolací súd poukazuje na svoje predchádzajúce rozhodnutie v tejto veci a zdôrazňuje, že pre zodpovednosť z dôvodu nesprávneho úradného postupu je rozhodujúce, že úkony tzv. úradného postupu samy o sebe k vydaniu rozhodnutia nevedú, a ak je rozhodnutie vydané, bezprostredne sa to v jeho obsahu neodrazí. Sociálna poisťovňa pri rozhodovaní o žiadosti žalobcu vyhodnocovala splnenie podmienok pre vydanie rozhodnutia a za tým účelom zhromažďovala dôkazy, hodnotila zistené skutočnosti a právne ich posudzovala. Prípadné nesprávnosti, či vady pri zisťovaní predpokladov, či vyššie spomínaných činnostiach priamo smerujúcich k vydaniu rozhodnutia sa prejavovali v obsahu ňou vydávaných rozhodnutí, a preto z hľadiska zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci môžu byť zvažované jedine podľa ustanovení o zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím. Za nesprávny úradný postup orgánu štátu nemožno považovať pochybenia a nedostatky spočívajúce v tom, že Sociálna poisťovňa pred svojím rozhodnutím nesprávne vyhodnotila podmienky na jeho vydanie, vec nesprávne právne posúdila, a že v dôsledku toho je rozhodnutie nesprávne alebo nemalo byť vydané, prípadne malo byť vydané neskôr, v inej podobe, či za iných okolností. Žalobca totiž v konaní, v ktorom boli vydané príslušné rozhodnutia, mohol a aj namietal pochybenia Sociálnej poisťovne pri zisťovaní podkladov pre vydanie rozhodnutia alebo pri ich hodnotení a to v podaných riadnych ako mimoriadnych opravných prostriedkoch, pričom existencia a závažnosť týchto pochybení bola následne posudzovaná k tomu príslušnými orgánmi. V posudzovanom prípade teda nebolo preukázané konanie Sociálnej poisťovne, ktoré by mohlo byť posúdené ako vady v konaní napĺňajúce podstatu nesprávneho úradného postupu.

26. Pre vznik zodpovednosti štátu podľa zákona č. 514/2003 Z. z. je potrebné kumulatívne splnenie všetkých jej predpokladov, ktorými sú nezákonné rozhodnutie alebo nesprávny úradný postup, existencia škody a príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom a existenciou škody. Ako vyplýva z predchádzajúcich bodov odôvodnenia tohto rozhodnutia, žalobca neunesol dôkazné bremeno a nepodarilo sa mu v konaní preukázať existenciu predpokladov spočívajúcich v nezákennom rozhodnutí, resp. nesprávnom úradnom postupe. Už uvedený nedostatok bol dostačujúcim dôvodom na zamietnutie žaloby, a preto nebolo potrebné podrobnejšie sa zaoberať jednotlivými čiastkovými zložkami žalobou uplatneného nároku na náhradu škody spočívajúcimi napr. v úrokoch z omeškania, pričom platenie úroku z omeškania pri dôchodkovej dávke nemá oporu ani v zákone. Pokiaľ súd prvej inštancie skonštatoval aj absenciu ďalšieho predpokladu spočívajúceho v existencii škody, vychádzal z v konaní zistenej skutočnosti, že o výške sumy starobného dôchodku žalobcu už bolo Sociálnou poisťovňou právoplatne rozhodnuté rozhodnutím zo dňa 25.05.2018, pričom žalovaná žalobcovi už vyplatila starobný dôchodok od 07.06.2005 v takej výške, na akú mu vznikol zákonný nárok. Uvedené rozhodnutie Sociálnej poisťovne prešlo súdnou kontrolou zákonnosti, keď Krajský súd v Banskej Bystrici správnu žalobu žalobcu zamietol rozsudkom č.k. 26Sa/2/2019-56 z 20.01.2020 a Najvyšší správny súd rozsudkom č.k. 9Sk/27/2020 zo dňa 30.11.2021 zamietol aj kasačnú sťažnosť žalobcu. Presvedčenie žalobcu, že Sociálna poisťovňa doteraz ani po 19 rokoch nevydala zákonu zodpovedajúce platné rozhodnutie o priznaní mu starobného dôchodku, vychádzajúce z jeho vlastného nesprávneho výkladu na vec aplikovaných právnych predpisov odporujúcim ustálenej judikatúre najvyšších súdnych autorít, vznik škody nepreukazuje.

27. Odvolací súd preskúmal i odvolaním napadnutý II. výrok rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým súd prvej inštancie uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100 %. V nadväznosti na vecnú správnosť odvolaním napadnutého I. výroku rozsudku súdu prvej inštancie, odvolací súd, ako vecne správny posúdil aj závislý výrok, ktorým súd prvej inštancie v súlade so zásadou úspechu v spore vyplývajúcou z ustanovenia § 255 ods. 1 CSP rozhodol o trovách prvoinštančného konania. Možno skonštatovať, že súd prvej inštancie o trovách prvoinštančného konania rozhodol podľa správnych ustanovení CSP, a tieto správne aplikoval.

28. Sumarizujúc vyššie uvedené dôvody, dospel odvolací súd k záveru, že odvolanie žalobcu nie je spôsobilé privodiť zmenu ani zrušenie napadnutého rozsudku. Keďže je napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v meritórnom I. výroku, ktorým bola žaloba zamietnutá, ako aj v II. výroku o trovách konania, vecne správny, odvolací súd ho postupom podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

29. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovenia § 396 ods. 1 CSP, § 262 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní iniciovanom odvolaním žalobcu, tento nebol úspešný ani sčasti, keď odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie z dôvodu vecnej správnosti potvrdil. Celý procesný úspech v odvolacom konaní tak prináleží žalovanému, ktorý sa k odvolaniu i vyjadroval. S poukazom na ustanovenie § 255 ods. 1 CSP odvolací súd uložil žalobcovi, ako procesne neúspešnej strane sporu v odvolacom konaní, povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % v lehote troch dní odo dňa právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie, ktorým rozhodne o trovách konania.

30. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici, ako súdu odvolacieho, pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a) až c) CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v ods. 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v ods. 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).